

Arrest

nr. 276 752 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 3 februari 2020, diende op 6 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 februari 2022 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 februari 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 06/02/2020

Overdracht CGVS: 25/02/2020

U had een eerste persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 17 juli 2020 van 9u tot 12u56 (CGVS I), bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. U had een tweede persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 27 november 2020 van 10u tot 12u33 (CGVS II), bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat KAKIESE LOWAMBUY, Jean-Robert loco CHATCHATRIAN, Hajarpi was bij dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Hafe Jadid in het district Janale van de provincie Lower Shabelle. Op 17 oktober 2005 bent u er gehuwd met S.A.M..

In de zesde maand van 2010 trok uw echtgenote samen met haar broers en zussen naar het Verenigd Koninkrijk, waar zij zich op legale wijze vestigde. U bleef in Somalië achter met uw drie kinderen. In het Verenigd Koninkrijk beviel uw echtgenote in 2010 van jullie vierde kind.

Na het vertrek van uw echtgenote naar het Verenigd Koninkrijk trok u in 2012 met uw kinderen naar Addis Abeba in Ethiopië, om daar de gezinshereniging met uw echtgenote voor te bereiden. Datzelfde jaar kwam uw echtgenote u daar bezoeken om de procedure op te starten. In 2015 vernam u dat uw verzoek om gezinshereniging werd geweigerd. Datzelfde jaar raakten uw vader en uw zus in Somalië vermist nadat een lid van Al-Shabaab om de hand van uw zus was komen vragen en ze samen het huis ontvluchtten.

In 2017 kwam uw echtgenote u nogmaals bezoeken in Ethiopië. Ze raakte zwanger en beviel in het Verenigd Koninkrijk van jullie vijfde kind.

In januari 2018 eiste uw moeder dat u naar Somalië zou terugkeren omdat uw vader vermist was, zij oud werd en uw broer niet alleen voor haar kon zorgen. In februari 2018 keerde u vervolgens naar Janale terug.

In Janale kreeg u problemen met Al-Shabaab omdat u de door hen geëiste zakat weigerde te betalen. Op 2 januari 2019 werd uw broer om die reden door Al-Shabaab gedood. Toen u dit nieuws vernam, vluchtte u naar het dorp Bibi Maere alvorens naar Elasha Biyaha door te reizen, waar u zich een tijdje bij een vriendin van uw oma vestigde. Na uw vlucht kwamen strijders van Al-Shabaab drie keer bij uw moeder langs om naar u te zoeken. Op 15 januari 2019 ontving u een dreigtelefoon van Al-Shabaab, waarin zij u bedreigden en stelden dat ze u net als uw broer zouden doden als ze u nog in de buurt van uw gronden zagen. Hierop besloot u om verder naar Europa door te reizen.

Toen u in Griekenland verbleef, vernam u dat uw moeder, die inmiddels met uw kinderen naar Elasha Biyaha was vertrokken, in de derde maand van 2019 gestorven was aan de gevolgen van een hersenbloeding. Uw drie oudste kinderen verblijven sindsdien bij haar vriendin in Elasha Biyaha.

U kwam in België aan op drie februari 2020 en diende op zes februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Uw echtgenote en uw twee jongste kinderen verblijven op heden nog steeds in het Verenigd Koninkrijk. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van het Brits paspoort van uw echtgenote; een kopie van een verzoek tot sponsoring aan de Britse migratiediensten waarin uw echtgenote verklaart dat zij u wil sponsoren, opgesteld op 20.11.2013 en een op u uitgevoerde tbc-test in Ethiopië op 22.11.2013.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt dat u Somalië verlaten hebt omdat u door Al-Shabaab werd vervolgd nadat u weigerde aan hen zakat te betalen. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de gebeurtenissen die u ertoe hebben aangezet om naar Europa te vluchten. Zo stelde u bij de DVZ dat uw broer door Al-Shabaab werd gedood nadat hij met hen een discussie had gehad over de oogstbelasting of zakat en uw broer er niet mee akkoord ging dat ze steeds meer vroegen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 20.02.2020, punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaart u echter dat Al-Shabaab enkel aan u een verhoging van de zakat oplegde en niet aan uw broer, die als jongere broer niets te zeggen had (CGVS I, p. 31). Bovendien verklaart u dat hij geen woordenwisseling heeft gehad met Al-Shabaab (ibid.). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de precieze omstandigheden waarin uw broer werd gedood, de gebeurtenis die tevens de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw land. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u hierover op een meer eenduidige manier verklaringen kan afleggen. Het gegeven dat u dit niet kunt, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Uw verklaringen over de incidenten die aan uw vlucht uit uw land voorafgingen, blijken evenmin coherent. Zo geeft u bij de DVZ aan dat Al-Shabaab u telefonisch bedreigde en dat zij verklaarden dat zij uw landbouwgrond hadden inpikt, terwijl u voor het CGVS verklaart dat dat ze enkel stelden dat ze u gingen vermoorden waar ze u zouden vinden om een voorbeeld te stellen voor andere mensen (zie vragenlijst bij CGVS, punt 3.5 en zie CGVS I, p. 33). Gevraagd of ze nog niets anders zeiden, ontkent u dit en stelt u dat u dat u hierna uw sim-kaart weggooid (CGVS I, p. 33). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat ze uw landbouwgrond zouden inpikken omdat u daar niet was, hetgeen echter niet overeenkomt met uw verklaringen voor de DVZ waarbij u stelde dat Al-Shabaab u vertelde dat ze uw landbouwgrond al hadden ingepikt (ibid.). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat geen consistente verklaringen aflegt over de specifieke bedreigingen die Al-Shabaab tijdens het enige dreigtelefoontje dat u met hen had, jegens u hebben geuit.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen die tot uw vertrek uit Somalië hebben geleid. Zo stelt u eerst dat u op 2 januari 2019 naar Bibi Maere bent gevlucht en er vervolgens 13 dagen hebt verbleven voordat u naar Elasha Biyaha ging (CGVS I, p. 5-6 en p. 26). Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u ten tijde van het tweede bezoek van Al-Shabaab aan uw moeder reeds in Elasha zat (CGVS I, p. 26-27). Nochtans kwam volgens uw verklaringen Al-Shabaab de dag van uw de moord op uw broer al de eerste keer naar uw woning en was u op dat moment al gevlucht en zat er volgens uw verklaringen maar een week tussen het eerste en tweede bezoek van Al-Shabaab aan uw moeder (CGVS I, p. 27). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u louter dat u op de tweede dag van de maand naar Bibi Maere gegaan bent (ibid.). Het is opmerkelijk en ongeloofwaardig dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar u zich bevond op het moment dat Al-Shabaab u de tweede keer bij uw moeder kwam zoeken. Zeker aangezien u uw drie oudste kinderen bij uw moeder had achtergelaten, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat u zich precies zou herinneren waar u zich op dat moment bevond (CGVS I, p. 28). Het feit dat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn, doet verder twifelen aan uw geloofwaardigheid.

Het is daarenboven opvallend en ongeloofwaardig dat u de drie bezoeken van Al-Shabaab aan uw moeder, waarbij u expliciet stelt dat ze kwamen om u te zoeken, niet hebt vermeld bij de DVZ toen u daar werd gevraagd om een kort overzicht te schetsen van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 3.5 en CGVS I, p. 26 en 27). Indien Al-Shabaab u werkelijk tot drie keer toe was komen zoeken in het huis van uw moeder, waar zij op dat moment met uw kinderen verbleef, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u deze incidenten zou hebben vermeld bij de DVZ. Het feit dat u dit niet deed, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze bezoeken van Al-Shabaab aan het huis van uw moeder.

Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u de gevolgen van uw acties niet beter kon inschatten. Zo weigerde u om de zakat te betalen na uw terugkomst naar Janale in 2018 terwijl uw broer dat sinds de verdwijning van uw vader in uw afwezigheid steeds was blijven doen (CGVS I, p. 30-31).

Gevraagd wat u dacht dat de gevolgen van uw weigering zouden zijn, stelt u dat u verwachtte dat ze zouden terugkomen en hun eisen naar uw verwachtingen zouden bijstellen en u minder zou moeten betalen (CGVS I, p. 32). Nochtans had u eerder verklaard dat diegenen die hun bevel weigerden, problemen zouden kennen (ibid.). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u beter zou kunnen inschatten wat de gevolgen van uw daden zouden zijn. Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u degene was die de zakat weigerde te betalen en dat uw broer steeds plichtsgetrouw betaalde maar dat Al-Shabaab na de weigering niet u maar wel uw jongere broer, waarvan u eerder ook nog stelde dat hij als jongere broer niets te zeggen had (CGVS I, p. 31), viseerde. Indien u als oudste broer werkelijk had geweigerd om de zakat die uw familie Al-Shabaab volgens hen verschuldigd was, te betalen, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat Al-Shabaab bij u en niet bij uw jongere broer verhaal zouden halen.

Ten slotte wordt opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u uw telefoon na uw vlucht naar Bibi Maere gedurende een week lang had uitgeschakeld terwijl uw broer in uw dorp was vermoord en u uw oude moeder en uw drie kinderen in datzelfde dorp alleen had achtergelaten (CGVS I, p. 27 en 33). Indien u uw dorp werkelijk was ontvlucht wegens problemen met Al-Shabaab en u uw moeder en kinderen werkelijk alleen had achtergelaten in uw dorp, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u eerder al zou hebben geprobeerd om met hen contact op te nemen. Het feit dat u dit niet deed, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen van u en uw familie met Al-Shabaab wegens uw weigering om zakat te betalen.

Op basis van het bovenstaande kan geen geloof worden gehecht aan de moord op uw broer F. en uw persoonlijke problemen met Al-Shabaab als gevolg van uw weigering om hen zakat te betalen.

Voor wat betreft de verdwijning van uw vader en uw zus wordt opgemerkt dat u ook deze incidenten niet geloofwaardig hebt gemaakt. Zo stelt u dat uw vader en uw zus in 2015 verdwenen nadat uw vader aan Al-Shabaab had geweigerd om haar met één van hun strijders te laten huwen (CGVS I, p. 9). U legt echter tegenstrijdige en onduidelijke verklaringen af over het lot van haar echtgenoot. Zo stelt u enerzijds dat hij een politieagent was in Mogadishu (CGVS I, p. 9 en 10) maar verklaart u daarna dat hij in Janale werkloos was en dat hij politieagent wilde worden en dat u niet zou weten of hij daadwerkelijk ooit politieagent is geworden (CGVS I, p. 10). Bovendien blijkt u ook zeer onwetend over de gebeurtenissen die tot de verdwijning van uw vader en zus zouden hebben geleid. Zo weet u de naam niet van de Al-Shabaab strijder met wie uw zus moest trouwen (CGVS I, p. 29). Hiernaar gevraagd, stelt u dat ze geen naam aan u hebben doorgegeven. U geeft slechts in het algemeen aan dat Al Shabaab een medestander uitkiest en hem dan een vrouw uit het dorp geeft (ibid.). Gevraagd hoe vaak ze uw vader om de hand van zijn dochter kwamen vragen, weet u dit evenmin (ibid.). U stelt dat u enkel van uw moeder hoorde dat uw vader met uw zus wegging omdat haar hand werd gevraagd en hij haar wilde redden (CGVS I, p. 29-30). Gevraagd of uw vader bedreigd werd door Al-Shabaab voor hij verdween, blijkt u dit evenmin zeker te weten (CGVS I, p. 30). U stelt louter dat hij waarschijnlijk wel werd bedreigd, maar dat u zelf niet aanwezig was (ibid.). Ten slotte wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u niet weet waar uw vader met uw zus plande naartoe te trekken. U stelt dat hij toen hij vertrok aan uw moeder vertelde dat hij het meisje ergens anders naartoe zou brengen (CGVS I, p. 9). Gevraagd waar hij haar dan naartoe zou brengen, stelt u dat hij van plan was om haar naar Elasha of naar Mogadishu te brengen, maar stelt u niet precies te weten waarnaartoe (ibid.). Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat uw vader niet aan uw moeder vertelde waar hij van plan was om met uw zus naartoe te trekken en dat u hiervan niet beter op de hoogte zou zijn. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat, zelfs indien u zelf niet aanwezig was toen uw vader en zus door Al-Shabaab werden lastig gevallen en vertrokken, u beter op de hoogte zou zijn van de omstandigheden van hun vertrek. Het feit dat u dit niet bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot hun verdwijning.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Somalië krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014

en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Het CGVS erkent verder dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren,

veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebden de spanningen rond de verkiezingen weg. Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uit de documenten die u op uitdrukkelijke vraag van het CGVS na afloop van uw eerste persoonlijk onderhoud neerlegde, zowel met betrekking tot uzelf als tot uw echtgenote Mogadishu (Hamar) werd opgegeven als geboorteplaats. Op de kopie van haar Brits paspoort staat bij de geboorteplaats Mogadishu vermeld, terwijl u bij de DVZ aanvankelijk had verklaard dat zij in Janale is geboren (zie verklaring DVZ dd. 20.02.2020, punt 15). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS stelt u dat de informatie op haar paspoort correct is en dat u verkeerdelijk dacht dat ze net als u in Janale was geboren omdat u samen met haar bent opgegroeid (CGVS II, p. 3-4). U stelt dat u daar nooit met haar een gesprek over had maar dat u dat later hebt uitgeklaard toen zij u vertelde dat haar moeder naar Mogadishu ging om daar te bevallen aangezien ze een hoge bloeddruk had (CGVS II, p. 4). Het is echter vreemd dat u dit gesprek met haar pas had nadat u op het CGVS expliciet gevraagd werd om bewijzen voor te leggen inzake de pogingen tot gezinshereniging met uw echtgenote (CGVS I, p. 34). Bovendien staat, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, op de kopie van de 'sponsorship undertaking' die in naam van uw echtgenote werd opgesteld en waarin zij verklaarde u te zullen onderhouden tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk Hamar ofte Mogadishu vermeld als uw geboorteplaats. In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u dat er een verzonnen geboortedatum en een verkeerde geboorteplaats werd vermeld door de smokkelaar die een geboorteakte liet opstellen in het kader van de procedure gezinshereniging die u met uw echtgenote wou opstarten (CGVS II, p. 5). Niet alleen is het merkwaardig dat er op officiële Britse documenten een foute geboorteplaats voor u werd genoteerd, daarenboven is het ook bijzonder vreemd dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw kennis van het feit dat deze foutieve informatie op deze documenten belandde. Zo stelt u eerst dat u het opmerkte dat Mogadishu als geboorteplaats vermeld stond op de documenten en dat u de smokkelaar hiermee confronteerde, maar verklaart u even later dat u niet wist dat er iets anders geschreven stond op de documenten (CGVS II, p. 5 en 6).

Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u geen andere documenten kunt neerleggen met betrekking tot uw identiteit en de pogingen tot gezinshereniging die u met uw echtgenote hebt ondernomen. U verklaart zowel uw paspoort als uw geboorteakte te zijn verloren. U verloor uw geboorteakte bij uw vertrek en uw paspoort tussen Turkije en Griekenland (CGVS II, p. 5 en CGVS I, p. 24). De documenten die uw echtgenote u in het kader van jullie verzoeken om gezinshereniging via DHL opstuurde, liet u achter bij vertrek (CGVS I, p. 8). Aangezien u uw paspoort en geboorteakte nodig had voor uw aanvragen tot gezinshereniging met uw echtgenote is het vreemd dat u geen kopieën kunt neerleggen van deze documenten. Bovendien is het vreemd dat u geen documenten neerlegt met betrekking tot de beslissing van de Britse asiel- en migratiediensten inzake de procedures tot gezinshereniging die u en uw echtgenote hebben doorlopen. Dit alles doet ernstig vermoeden dat u informatie achterhoudt voor de Belgische asiel- en migratiediensten tot wie u zich op heden richt met een verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u voor het CGVS tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw verblijf in Ethiopië en de bezoeken die uw echtgenote daar aan u bracht. Zo stelt u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud dat u in 2012 naar Ethiopië trok, terwijl u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud stelt dat u pas in 2013 naar Ethiopië ging (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 4). Bovendien stelt u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw echtgenote u in december 2012 en in juli 2017 in Ethiopië is komen bezoeken, terwijl u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud stelt dat uw vrouw u in Ethiopië enkel in de zevende maand van 2017 is komen bezoeken en dat zij daarvoor niet in Ethiopië is geweest (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 9). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u geen coherente verklaringen kunt afleggen over wanneer u precies naar Ethiopië trok en hoe vaak en wanneer uw echtgenote u daar kwam opzoeken.

Bovendien legt u vreemde en ongeloofwaardige verklaringen af over uw terugkeer vanuit Ethiopië naar Janale. Zo stelt u dat uw moeder u in de eerste maand van 2018 vroeg om terug te keren aangezien ze oud was en uw vader vermist was en uw broer niet alleen kon zorgen voor haar (CGVS II, p. 9). Uit het bovenstaande is echter gebleken dat de verdwijning van uw vader niet geloofwaardig is. Daarenboven kadert u de verdwijning van uw vader in 2015 en keerde u zelf pas volgens uw verklaringen in de tweede maand van 2018 terug naar Janale (ibid.). U stelt dat uw vader kort nadat de procedure voor gezinshereniging in 2015 werd beëindigd, vermist raakte (CGVS II, p. 10). Gevraagd waarom u toen niet terugkeerde, stelt u dat u niet was teruggekeerd omdat u nog hoop had dat u en uw kinderen nog zouden worden herenigd met uw echtgenote (ibid.). Nochtans werd er geen nieuwe procedure gezinshereniging opgestart, ook niet nadat uw vrouw u in juli 2017 was komen opzoeken (ibid.). Het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen kunt afleggen over waarom u na 2015 in Ethiopië bleef en waarom u in 2018 uiteindelijk besloot om terug te keren naar Janale vanuit Ethiopië, doen verder twijfelen over uw verklaringen met betrekking tot uw jarenlange onafgebroken verblijf in Ethiopië.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit het bovenstaande is gebleken dat u geen zicht biedt op het familiaal netwerk dat er in uw hoofde bestaat. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw broer en de verdwijning van uw zus en vader (zie supra). Tevens wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over het lot van de echtgenoot van uw zus die als politieagent zou werken in Mogadishu (zie supra en CGVS I, p. 9 en 10).

Uit al het bovenstaande dient te worden besloten dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke band met de stad Mogadishu, waardoor vermoed wordt dat die veel sterker is dan u laat uitschijnen. Daarenboven biedt u geen zicht op waar en in welke omstandigheden het netwerk in uw hoofde op heden verblijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“II. 1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens dat er vermeende tegenstellingen zouden zijn tussen haar verklaringen op de DVZ en de verklaringen van verzoekende partij op het CGVS- quod certe non

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Bij de DVZ kreeg verzoekende partij amper de tijd om haar relaas te doen. Zij werd telkens onderbroken met deed mededeling dat zij het kort moest houden en er werd haar meegedeeld dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om al haar problemen in detail uiteen te zetten. Het gaat dan ook niet op om haar thans vermeende tegenstellingen en omissie te verwijten terwijl zij er nooit de kans heeft gekregen om haar relaas te doen en eventuele misverstanden uit te klaren.

II. 1.2 Vervolgens haalt verwerende partij drogredenen aan om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken en stelt zij het ‘weinig geloofwaardig te vinden dat verzoekende partij de gevolgen van haar acties niet beter kon inschatten’...:

[citaat bestreden beslissing]

Uiteraard kan verzoekende partij geen sluitende verklaring geven voor de daden van AL Shabab en kan zij niet hun gedachten lezen waarom zij eerst haar jongere broer viseerden en niet verzoekende partij. Zij vermoedt dat zij terg gingen naar hem omdat zij hem kenden en wisten dat hij altijd betaalde en hoopten dat hij verzoekende partij om zou kunnen praten.

Verzoekende partij was het beu om altijd te gehoorzamen en zich leeg te laten beroven door AL Shabab en verzette zich daarom ook om zekat te betalen.

II.1.3. Verwerende partij stel vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Het is duidelijk dat verwerende partij zich niet heeft kunnen inleven in de situatie van verzoekende partij en de doodsangsten die zij doorstond na de dood van haar broer. Zij wist dat Al Shabab vrouwen en kinderen niet zou aanvallen, reden waarom zij ook de risico niet nam om haar GSM aan te steken en telefonisch gecontacteerd en opgespoord te worden door leden van AL Shabab in de eerste week na haar vlucht uit Bibi Maere. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet wat hier zo vreemd aan is.

II.1.4. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kent inderdaad de details niet van de problemen die haar vader en haar zus hebben gekend omwille van de vraag tot uithuwelijking van de zus van verzoekende partij. Zij was er ook niet rechtstreeks bij betrokken en heeft verteld wat zij hierover gehoord heeft van haar moeder, die zelf ook maar beperkte informatie kreeg als vrouw. Aan haar vader en haar zus kon zij het evenmin vragen gezien zij vermist zijn sinds 2015... De redenering van verwerende partij toont aan ho onredelijk zij te werk is gegaan bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de problemen en vrees van verzoekende partij grondig onderzocht.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

II.1.5 Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij trekt de regio van herkomst van verzoekende partij niet in twijfel maar stelt dat zij over een intern vluchtalternatief zou beschikken in Mogadishu – quod certe non. Verzoekende partij heeft geen enkele connectie en/of sociaal netwerk in Mogadishu en kan er zich onmogelijk op een veilige manier vestigen.

Zij meent dan ook dat zij minstens in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus gezien er geen twijfel bestaat over haar regio van herkomst en zij er haar hele leven verbleven heeft. Ook haar antwoorden tijdens het gehoor gaven haar bijzonder uitgebreide kennis aan.

II.2.2. Mocht Uw Raad - per impossibile - van mening zijn dat in hoofde van verzoekende partij de situatie in Mogadishu moet worden onderzocht, kan onmogelijk gesteld worden dat verzoekende partij zich er zou kunnen vestigen zonder gevaar voor haar leven.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativeren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is.

Zij erkent tevens niet over concrete cijfers te beschikken met betrekking tot de aantal burgerslachtoffers en stelt tevens dat het geweld sinds december 2020 gestegen is:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij geeft zelf aan geen beeld te hebben van het juiste aantal burgerslachtoffers en dat de cijfers waarop zij zich baseert louter de ‘gerapporteerde’ gevallen betreft, wat uiteraard geenszins strookt met het werkelijke cijfers, dat veel hoger ligt.

Wanneer dat rapport er immers op wordt nagelezen, lijkt dat de aantal incidenten het laatste jaar amper afgenomen is, . p. 25

[citaat uit COI Focus]

p. 26 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Volgens dit onderzoek is de veiligheidssituatie in Somalië niet verbeterd en in sommige gebieden zelfs verslechterd.

Al Shabab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel Al Shabab bepaalde groepen viseert, vallen er ook vaak burgerdoden, zoals blijkt uit het rapport.

Het rapport vermeldt tevens dat iedereen door Al Shabab gezien wordt alles vijand en dus als doelwit dient te worden beschouwd: p. 27 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Verschillende onafhankelijke bronnen bevestigen dat de dreiging van terroristisch geweld voor iedereen reëel en onvoorspelbaar is: p. 29 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk

II.2.3. Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe verwerende partij na het lezen van dit COI focus rapport kan stellen dat het veilig zou zijn voor buerges om zich in Mogadishu te vestigen.

In het rapport wordt letterlijk gesteld dat de veiligheidsdiensten niet in staat zijn om de burgers te beschermen tegen terreur of crimineel geweld. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltrerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven: p. 38

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuismogadishu~a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval.

In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al- Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

“Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted “taxes” through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN.”

II.2.5. Het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

“Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletwevn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. ”

II.2.6 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

“Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da’esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia.”

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations’ zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse.”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.7 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een borbomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto’s in het centrum van Mogadishu.”

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

"In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstellingen. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.8 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relativeert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relativeert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.9 De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. De corona-crisis dreigt er een nog ergere humanitaire ramp te veroorzaken: p. 43

[citaat uit COI Focus]

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van 'social distancing' is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af."

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.10. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 9 juni 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EASO-rapport “*Somalia: Security situation*” van 20 september 2021;
- de COI Focus “*Somalia. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 28 februari 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het geven van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te minimaliseren. Hij voert aan dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken amper tijd kreeg om zijn relaas te doen en voortdurend werd onderbroken, met de mededeling dat hij het kort moest houden en tijdens het persoonlijk onderhoud over voldoende tijd zou beschikken om zijn problemen in detail uiteen te zetten. De Raad wijst er eerst op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden ontslaat verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de plicht om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van zijn relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Het verweer dat hij tijdens het interview bij aanvang van de procedure zou zijn onderbroken en geen kans zou hebben gehad om eventuele misverstanden uit te klaren, betreft dan weer een blote bewering. Verzoeker heeft dit immers niet vermeld bij aanvang van het persoonlijk onderhoud toen hem gevraagd werd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen. Verzoeker verklaarde dat er geen problemen waren tijdens dit interview en dat hij in het kort alle redenen heeft verteld waarom hij zijn land heeft verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 4). Indien zich daadwerkelijk problemen hadden voorgedaan tijdens het interview bij aanvang van de procedure, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker dit zou melden bij aanvang van het persoonlijk onderhoud toen hem gevraagd werd hoe dit interview was verlopen. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Somalisch. Hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hem hiertoe niet de mogelijkheid zou zijn geboden. Het verweer in het verzoekschrift biedt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. Zijn verweer gaat er bovendien nog aan voorbij dat hij ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de ingeroepen vervolgingsfeiten. Verzoekers verweer dat hij het beu was om te gehoorzamen en zich te laten beroven door Al-Shabaab en daarom weigerde om hen zakat te betalen, biedt geenszins een afdoende verklaring voor de correcte en pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, zoals blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, de risico's van dergelijke weigering niet beter zou kunnen inschatten. Ook het algemene verweer dat hij geen sluitende verklaring kan geven waarom Al-Shabaab zijn jongere broer viseerde na de weigering en het poneren van een vaag vermoeden dat zij dit deden omdat zij zijn broer reeds kenden en wisten dat hij altijd betaalde, is onvoldoende concreet om een afbreuk te doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing, dat het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab verzoekers jongere broer zou viseren wanneer verzoeker weigert om zakat te betalen.

Ook de algemene kritiek dat de commissaris-generaal zich niet kan inleven in de situatie van verzoeker en dat Al-Shabaab geen vrouwen en kinderen aanvalt, blijft beperkt tot het poneren van blote beweringen, waarmee verzoeker dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij zijn telefoon een hele week zou uitzetten terwijl zijn moeder en kinderen zich nog steeds in zijn dorp bevinden. De Raad benadrukt dat verzoekers verklaringen een voldoende bewijs kunnen vormen van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk, eerlijk en geloofwaardig zijn. De vaststelling dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de handelswijze van zichzelf en Al-Shabaab doet weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verzoeker voert nog aan dat hij weinig informatie heeft over de verdwijning van zijn vader en zus omdat hij hier niet rechtstreeks bij betrokken was en hier enkel over hoorde van zijn moeder, die als vrouw maar beperkte informatie had. De Raad merkt op dat dit loutere beweringen betreffen die aldus geen afdoende verschooning kunnen bieden voor verzoekers onwetendheid met betrekking tot deze problemen. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker, die verklaarde dat hij een jongere broer heeft, niet aantoonde dat hij enkel via zijn moeder meer informatie zou kunnen bekomen over de problemen van zijn vader en zus met Al-Shabaab.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U stelt dat u Somalië verlaten hebt omdat u door Al-Shabaab werd vervolgd nadat u weigerde aan hen zakat te betalen. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de gebeurtenissen die u ertoe hebben aangezet om naar Europa te vluchten. Zo stelde u bij de DVZ dat uw broer door Al-Shabaab werd gedood nadat hij met hen een discussie had gehad over de oogstbelasting of zakat en uw broer er niet mee akkoord ging dat ze steeds meer vroegen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 20.02.2020, punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaart u echter dat Al-Shabaab enkel aan u een verhoging van de zakat oplegde en niet aan uw broer, die als jongere broer niets te zeggen had (CGVS I, p. 31). Bovendien verklaart u dat hij geen woordenwisseling heeft gehad met Al-Shabaab (ibid.). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de precieze omstandigheden waarin uw broer werd gedood, de gebeurtenis die tevens de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw land. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u hierover op een meer eenduidige manier verklaringen kan afleggen. Het gegeven dat u dit niet kunt, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Uw verklaringen over de incidenten die aan uw vlucht uit uw land voorafgingen, blijken evenmin coherent. Zo geeft u bij de DVZ aan dat Al-Shabaab u telefonisch bedreigde en dat zij verklaarden dat zij uw landbouwgrond hadden inpikt, terwijl u voor het CGVS verklaart dat dat ze enkel stelden dat ze u gingen vermoorden waar ze u zouden vinden om een voorbeeld te stellen voor andere mensen (zie vragenlijst bij CGVS, punt 3.5 en zie CGVS I, p. 33). Gevraagd of ze nog niets anders zeiden, ontkent u dit en stelt u dat u dat u hierna uw sim-kaart weggooid (CGVS I, p. 33). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat ze uw landbouwgrond zouden inpikken omdat u daar niet was, hetgeen echter niet overeenkomt met uw verklaringen voor de DVZ waarbij u stelde dat Al-Shabaab u vertelde dat ze uw landbouwgrond al hadden ingepikt (ibid.). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat geen consistente verklaringen aflegt over de specifieke bedreigingen die Al-Shabaab tijdens het enige dreigtelefoontje dat u met hen had, jegens u hebben geuit.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen die tot uw vertrek uit Somalië hebben geleid. Zo stelt u eerst dat u op 2 januari 2019 naar Bibi Maere bent gevlucht en er vervolgens 13 dagen hebt verbleven voordat u naar Elasha Biyaha ging (CGVS I, p. 5-6 en p. 26). Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u ten tijde van het tweede bezoek van Al-Shabaab aan uw moeder reeds in Elasha zat (CGVS I, p. 26-27). Nochtans kwam volgens uw verklaringen Al-Shabaab de dag van uw de moord op uw broer al de eerste keer naar uw woning en was u op dat moment al gevlucht en zat er volgens uw verklaringen maar een week tussen het eerste en tweede bezoek van Al-Shabaab aan uw moeder (CGVS I, p. 27). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u louter dat u op de tweede dag van de maand naar Bibi Maere gegaan bent (ibid.). Het is opmerkelijk en ongeloofwaardig dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar u zich bevond op het moment dat Al-Shabaab u de tweede keer bij uw moeder kwam zoeken. Zeker aangezien u uw drie oudste kinderen bij uw moeder had achtergelaten, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat u zich precies zou

herinneren waar u zich op dat moment bevond (CGVS I, p. 28). Het feit dat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn, doet verder twifelen aan uw geloofwaardigheid.

Het is daarenboven opvallend en ongeloofwaardig dat u de drie bezoeken van Al-Shabaab aan uw moeder, waarbij u expliciet stelt dat ze kwamen om u te zoeken, niet hebt vermeld bij de DVZ toen u daar werd gevraagd om een kort overzicht te schetsen van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 3.5 en CGVS I, p. 26 en 27). Indien Al-Shabaab u werkelijk tot drie keer toe was komen zoeken in het huis van uw moeder, waar zij op dat moment met uw kinderen verbleef, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u deze incidenten zou hebben vermeld bij de DVZ. Het feit dat u dit niet deed, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze bezoeken van Al-Shabaab aan het huis van uw moeder.

Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u de gevolgen van uw acties niet beter kon inschatten. Zo weigerde u om de zakat te betalen na uw terugkomst naar Janale in 2018 terwijl uw broer dat sinds de verdwijning van uw vader in uw afwezigheid steeds was blijven doen (CGVS I, p. 30-31). Gevraagd wat u dacht dat de gevolgen van uw weigering zouden zijn, stelt u dat u verwachtte dat ze zouden terugkomen en hun eisen naar uw verwachtingen zouden bijstellen en u minder zou moeten betalen (CGVS I, p. 32). Nochtans had u eerder verklaard dat diegenen die hun bevel weigerden, problemen zouden kennen (ibid.). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u beter zou kunnen inschatten wat de gevolgen van uw daden zouden zijn. Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u degene was die de zakat weigerde te betalen en dat uw broer steeds plichtsgetrouw betaalde maar dat Al-Shabaab na de weigering niet u maar wel uw jongere broer, waarvan u eerder ook nog stelde dat hij als jongere broer niets te zeggen had (CGVS I, p. 31), viseerde. Indien u als oudste broer werkelijk had geweigerd om de zakat die uw familie Al-Shabaab volgens hen verschuldigd was, te betalen, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat Al-Shabaab bij u en niet bij uw jongere broer verhaal zouden halen.

Ten slotte wordt opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u uw telefoon na uw vlucht naar Bibi Maere gedurende een week lang had uitgeschakeld terwijl uw broer in uw dorp was vermoord en u uw oude moeder en uw drie kinderen in datzelfde dorp alleen had achtergelaten (CGVS I, p. 27 en 33). Indien u uw dorp werkelijk was ontvlucht wegens problemen met Al-Shabaab en u uw moeder en kinderen werkelijk alleen had achtergelaten in uw dorp, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u eerder al zou hebben geprobeerd om met hen contact op te nemen. Het feit dat u dit niet deed, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen van u en uw familie met Al-Shabaab wegens uw weigering om zakat te betalen.

Op basis van het bovenstaande kan geen geloof worden gehecht aan de moord op uw broer F. en uw persoonlijke problemen met Al-Shabaab als gevolg van uw weigering om hen zakat te betalen.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad wijst erop dat verzoeker in staat is om de reis naar Mogadishu te maken en er zich te vestigen. Uit de COI Focus "*Somalië. De veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 29 juni 2021, ter kennis gebracht in de aanvullende nota, blijkt dat Mogadishu ook bereikbaar is via een internationale luchthaven.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de door verzoeker bijgebrachte informatie dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund.

Waar verzoeker het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan terecht wordt besloten dat een intern vestigingsalternatief naar de stad Mogadishu, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, in zijn hoofde redelijk kan worden geacht. Gezien deze motivering, die pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier, niet dienstig wordt weerlegd, blijft deze onverminderd overeind en wordt deze overgenomen door de Raad:

"Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uit de documenten die u op uitdrukkelijke vraag van het CGVS na afloop van uw eerste persoonlijk onderhoud neerlegde, zowel met betrekking tot uzelf als tot uw echtgenote Mogadishu (Hamar) werd opgegeven als geboorteplaats. Op de kopie van haar Brits paspoort staat bij de geboorteplaats Mogadishu vermeld, terwijl u bij de DVZ aanvankelijk had verklaard dat zij in Janale is geboren (zie verklaring DVZ dd. 20.02.2020, punt 15). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS stelt u dat de informatie op haar paspoort correct is en dat u verkeerdelijk dacht dat ze net als u in Janale was geboren omdat u samen met haar bent opgegroeid (CGVS II, p. 3-4). U stelt dat u daar nooit met haar een gesprek over had maar dat u dat later hebt uitgeklaard toen zij u vertelde dat haar moeder naar Mogadishu ging om daar te bevallen aangezien ze een hoge bloeddruk had (CGVS II, p. 4). Het is echter vreemd dat u dit gesprek met haar pas had nadat u op het CGVS expliciet gevraagd werd om bewijzen voor te leggen inzake de pogingen tot gezinshereniging met uw echtgenote (CGVS I, p. 34). Bovendien staat, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, op de kopie van de 'sponsorship undertaking' die in naam van uw echtgenote werd opgesteld en waarin zij verklaarde u te zullen onderhouden tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk Hamar ofte Mogadishu vermeld als uw geboorteplaats. In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u dat er een verzonnen geboortedatum en een verkeerde geboorteplaats werd vermeld door de smokkelaar die een geboorteakte liet opstellen in het kader van de procedure gezinshereniging die u met uw echtgenote wou opstarten (CGVS II, p. 5). Niet alleen is het merkwaardig dat er op officiële Britse documenten een foute geboorteplaats voor u werd genoteerd, daarenboven is het ook bijzonder vreemd dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw kennis van het feit dat deze foutieve informatie op deze documenten belandde.

Zo stelt u eerst dat u het opmerkte dat Mogadishu als geboorteplaats vermeld stond op de documenten en dat u de smokkelaar hiermee confronteerde, maar verklaart u even later dat u niet wist dat er iets anders geschreven stond op de documenten (CGVS II, p. 5 en 6).

Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u geen andere documenten kunt neerleggen met betrekking tot uw identiteit en de pogingen tot gezinshereniging die u met uw echtgenote hebt ondernomen. U verklaart zowel uw paspoort als uw geboorteakte te zijn verloren. U verloor uw geboorteakte bij uw vertrek en uw paspoort tussen Turkije en Griekenland (CGVS II, p. 5 en CGVS I, p. 24). De documenten die uw echtgenote u in het kader van jullie verzoeken om gezinshereniging via DHL opstuurde, liet u achter bij vertrek (CGVS I, p. 8). Aangezien u uw paspoort en geboorteakte nodig had voor uw aanvragen tot gezinshereniging met uw echtgenote is het vreemd dat u geen kopieën kunt neerleggen van deze documenten. Bovendien is het vreemd dat u geen documenten neerlegt met betrekking tot de beslissing van de Britse asiel- en migratiediensten inzake de procedures tot gezinshereniging die u en uw echtgenote hebben doorlopen. Dit alles doet ernstig vermoeden dat u informatie achterhoudt voor de Belgische asiel- en migratiediensten tot wie u zich op heden richt met een verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u voor het CGVS tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw verblijf in Ethiopië en de bezoeken die uw echtgenote daar aan u bracht. Zo stelt u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud dat u in 2012 naar Ethiopië trok, terwijl u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud stelt dat u pas in 2013 naar Ethiopië ging (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 4). Bovendien stelt u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw echtgenote u in december 2012 en in juli 2017 in Ethiopië is komen bezoeken, terwijl u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud stelt dat uw vrouw u in Ethiopië enkel in de zevende maand van 2017 is komen bezoeken en dat zij daarvoor niet in Ethiopië is geweest (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 9). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u geen coherente verklaringen kunt afleggen over wanneer u precies naar Ethiopië trok en hoe vaak en wanneer uw echtgenote u daar kwam opzoeken.

Bovendien legt u vreemde en ongeloofwaardige verklaringen af over uw terugkeer vanuit Ethiopië naar Janale. Zo stelt u dat uw moeder u in de eerste maand van 2018 vroeg om terug te keren aangezien ze oud was en uw vader vermist was en uw broer niet alleen kon zorgen voor haar (CGVS II, p. 9). Uit het bovenstaande is echter gebleken dat de verdwijning van uw vader niet geloofwaardig is. Daarenboven kadert u de verdwijning van uw vader in 2015 en keerde u zelf pas volgens uw verklaringen in de tweede maand van 2018 terug naar Janale (ibid.). U stelt dat uw vader kort nadat de procedure voor gezinshereniging in 2015 werd beëindigd, vermist raakte (CGVS II, p. 10). Gevraagd waarom u toen niet terugkeerde, stelt u dat u niet was teruggekeerd omdat u nog hoop had dat u en uw kinderen nog zouden worden herenigd met uw echtgenote (ibid.). Nochtans werd er geen nieuwe procedure gezinshereniging opgestart, ook niet nadat uw vrouw u in juli 2017 was komen opzoeken (ibid.). Het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen kunt afleggen over waarom u na 2015 in Ethiopië bleef en waarom u in 2018 uiteindelijk besloot om terug te keren naar Janale vanuit Ethiopië, doen verder twijfelen over uw verklaringen met betrekking tot uw jarenlange onafgebroken verblijf in Ethiopië.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit het bovenstaande is gebleken dat u geen zicht biedt op het familiaal netwerk dat er in uw hoofde bestaat. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw broer en de verdwijning van uw zus en vader (zie supra). Tevens wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over het lot van de echtgenoot van uw zus die als politieagent zou werken in Mogadishu (zie supra en CGVS I, p. 9 en 10).

Uit al het bovenstaande dient te worden besloten dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke band met de stad Mogadishu, waardoor vermoed wordt dat die veel sterker is dan u laat uitschijnen. Daarenboven biedt u geen zicht op waar en in welke omstandigheden het netwerk in uw hoofde op heden verblijft.”

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen enkele connectie of sociaal netwerk heeft in de stad Mogadishu, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft. Deze bewering wordt bovendien ondergraven door de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek geen zicht biedt op zijn werkelijke banden met de stad Mogadishu en hij evenmin een zicht biedt op waar en in welke omstandigheden het netwerk in zijn hoofde op heden verblijft, hetgeen een indicatie vormt dat verzoeker wel degelijk over een netwerk beschikt in de stad Mogadishu waarop hij zich kan beroepen voor steun en bescherming.

De Raad merkt ten overvloede nog op dat verzoeker een gezonde jongeman is die behoort tot de Hawiye (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 9), hetgeen een meerderheidsclan betreft. Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat verzoeker zich bij een vestiging in Mogadishu kan beroepen op de steun en bescherming van zijn clan. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg was om van 2012 tot 2018 op illegale wijze samen met zijn drie kinderen in Ethiopië te verblijven, waar hij werkte in een atelier (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 15). Hij verklaarde tevens dat hij in Ethiopië financieel gesteund werd door zijn echtgenote die in het Verenigd Koninkrijk verblijft (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker verklaarde voorts dat zijn echtgenote een neef heeft in Mogadishu die verzoeker reeds gesteund heeft door het vinden van een smokkelaar toen hij naar Ethiopië vertrok (*Ibid.*), zodat de beweerde afwezigheid van enige connectie of sociaal netwerk in Mogadishu in verzoekers hoofde niet wordt geloofd.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad niet over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP